

DĚJINY VZNIKU POUTNÍHO KOSTELA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ A SV. FAUSTYNY VE SLAVKOVICÍCH

Sestavil P. Pavel Habrovec

A. D. 2008

*„Řekni,
že milosrdenství
je největší
Boží vlastností.
Všechna díla
mých rukou jsou
korunována milosrdenstvím.“*

(Deníček, 301)

POSLÁNÍM KOSTELA JE SPOLEČENSTVÍ

Po letech námahy, úsilí, nejrůznějších obětí i modliteb se vám ve Slavkovicích podařilo velké dílo – postavit nový kostel. Budovali jste ho proto, že jste si přáli, aby byl mezi vámi přítomen Pán.

Ale proč je zde tento kostel? A co vlastně kostel je?

Stěny kostela jsou možná z kamene nebo z nějakých cihel, nechybí omítka, věci ze dřeva či z kovu, oltář, svatostánek, výzdoba... Ale znovu se ptám: „proč to tady všechno je?“

Jedině proto, aby se z každého z nás stával chrám.

Svatý Štěpán říkal, že Boží chrám má být rukama nezbudovaný, že to není jenom svatostánek, který tehdy lidé přenášeli někde po poušti. Že chrám je něco víc. Chrámem je každý člověk, který postaví svůj život na Bohu. I tento kostel je zde jen proto, aby proměňoval nás v chrámy Ducha Svatého. Proto se i Ježíš rozzlobil, když z místa, které má být vyhrazeno setkávání s Bohem, udělali lidé tržnici. Že ho zasvětili prodávání, kupování, zkrátka činnos-

tem, ve kterých nikomu nešlo o Boha. Co máme změnit, aby byl tento chrám skutečně naším setkáváním s Bohem? Aby byl místem, odkud budeme odcházet proměnění v Boží chrám a v našich srdcích bude vládnout duch lásky Otce a Syna, protože tato láska je něco, co může proměňovat náš život?

Svatý Pavel říká: „Vy jste Boží stavba.”

Vy. Každý z vás. Každý z nás.

Když to uslyšíme, tak si třeba po určitém váhání řekneme: „Tak já to přijímám, ale u mě jsi neměl, Bože, zrovna moc šťastnou ruku, protože já vím, jaký jsem.”

Ale on volá i ty největší hříšníky. A hříšníci jsme úplně všichni v tomto chrámě.

A on nás volá a říká: „Nebojte se, já budu s vámi. Budu vám pomáhat, abyste vybudovali chrám ve svém srdci, aby se skrze vás šířil pokoj a radost všude tam, kde budete.“

Možná z tohoto hlediska můžeme lépe pochopit i význam tohoto chrámu. Mnozí zde budou pokřtěni, mnozí oddáni, s mnohými se zde jejich blízcí rozloučí. Jiní zde dostanou odvahu pro svůj život, odvahu pro to, aby odpustili druhému, sílu pro to, aby vydrželi v manželství, kde všechno nemusí být ideální. A mohl bych dlouho pokračovat. Všechny tyto věci jsou skryté a my se můžeme ve svém životě pokoušet zahlédnout konkrétní činy, které se v něm dějí díky Božímu milosrdenství.

Máme před sebou vidět něco úžasně krásného, abychom si třeba právě v tuto chvíli uvědomili: „Tento chrám je místem, k němuž se má vztahovat můj život, kde mám hledat své spojení s Pánem. A když je najdu, stanu se Božím darem pro druhé na místě, kam jsem byl povolán.

Přijmout odpovědnost za druhé, to je velká věc, a my se zde máme učit přijmout odpovědnost nejen za svoji rodinu, za své děti, ale také za tuto obec, možná i za celý svět, protože tak, jak my, kteří jsme uvěřili, budeme žít s Kristem, tak z toho budou žít a mít prospěch i lidé v našem okolí. A nejen oni.

Vy, kteří se zde budete scházet, nezapomínejte, že na tomto místě se stáváme, i skrze přijímání eucharistie, bratřími a sestrami. Když se zeptám dětí, co je u nich doma nejlepší, tak obvykle řeknou: „Když se sejdeme všichni u stolu.“ A dětem u stolu je dobře, protože cítí, že jsou obklopeny láskou.

*U nás se používají slova svaté přijímání, ale v mnoha jiných řečech se používá výraz *communio*, tedy *společenství*. Naše společenství s Kristem i naše společenství navzájem mezi sebou. A to je poslání kostela – obnovovat společenství s Kristem, protože takto budeme připraveni obnovovat i společenství mezi sebou, abychom tvořili jednu rodinu u tohoto oltářního stolu.*

A co bych vám chtěl popřát?

Abyste se toto místo stalo středem. Středem vaší obce. Ne jako stavba, ale jako vzor toho, v co má být proměněn každý z nás.

Tak se znovu vracím ke slovům sv. Pavla: „Vy jste Boží stavba.“ A Bůh nám říká: „Já budu s tebou, neboj se člověče. Neboj se, neuzdej svůj život se mnou. A já budu s tebou, abychom spolu vytvořili chrám. Aby ty ses stal chrámem, kde bude přebývat můj duch, který i z tebe udělá místo, po kterém budou všichni toužit. Já s tebou počítám...“

A ten z vás, který řekne: „Ano, já to chci také.“, ten, kterému půjde o Boží věci, tak právě jemu Bůh říká: „Proslavím se tebou.“

Ať se tedy skrze vás stále proslavuje Bůh, protože on mezi námi působí vše dobré.

Kéž se tak stane.

Za to se modlím

a ze srdce vám všem žehnám

10.6.2008 9:46

V Brně dne 13. ledna L. P. 2008 v den svátku Křtu Páně

DĚJINY VZNIKU KOSTELA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ A SV. FAUSTYNY VE SLAVKOVICÍCH

*„Chtěli bychom naše slabosti, bolesti
a rozbité vztahy minulosti
i současnosti odevzdat Božímu milosrdenství.“*

Tato věta se stala motem celé stavby kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích. Za touto větou se skrývá mnoho. Především vědomí, jak jsme my křesťané ale také my katolíci rozdělení. Když jsem byl v únoru jubilejního roku 2000 ustanoven administrátorem tří farností na Vysočině, silně jsem vnímal, jak jsou naše farnosti nejednotné. Jak zde žije nenávisť mezi těmi, kteří se zapletli s minulým režimem, a těmi, kteří byli mnohdy velice silně postiženi jeho působením. Rodiny mnoha sedláků vystěhovány do pohraničí, přervané celé životy a rodinné vztahy. Jak jedni si dost neuvědomili důsledky svého zapletení a neochoty restituovat a u těch druhých neschopnost odpustit a ukázat jinou tvář, tu Kristovu, který i z kříže volá: „Odpusť jim...“

A zároveň jsem vnímal zoufalou potřebu „nové doby“, která se propadá do praktického ateismu a konzumismu, vidět Církev Kristovu jednotnou, postavenou jenom na Kristově Lásce, Milosrdenství a Odpuštění, které se nedívá „co za to“.

Vkládali jsme celý rok prosbu za sjednocení do týdenních adorací, ale zdálo se, že se nic nemění. V této chvíli přišla myšlenka tehdy ještě postavit kapli Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích. „Odevzdat všechny slabosti, bolesti a rozbité vztahy minulosti i současnosti Božímu milosrdenství.“ Protože silná čára za minulostí se nedá udělat bez pravdivosti a spravedlnosti, vyjma milosrdenství. Pán Ježíš se tak často dokázal podívat na hříšníka s láskou a milosrdenstvím, odpuštěním, že ten, zasažen Kristovým

milosrdenstvím, se zvedl a proměnil svůj život. A Pán Ježíš riskoval i to, že mnozí jeho gesto nepochopí a nepřijmou je. Přesto nikdy neuhnul z Lásky a nesáhl po odplatě.

Druhou skutečností byl fakt, že jedna z deseti vesnic, které jsem spravoval a spravuji, neměla žádnou kapli, kde by se lidé mohli scházet na společné pobožnosti. Přitom je tak důležité, aby každá vesnice takové místo měla, kapli či kostelík, protože pobožnostmi, které si vedou laici sami, se učí žít pro církev a chránit si a upevňovat dar víry i mimo svátostnou službu kněží, nést odpovědnost za tento dar víry u sebe i u druhých. Tam, kde se to děje, bývá víra ve vesnicích či městech daleko živější a samostatnější, i když nesmí chybět láskyplné doprovázení hierarchií Církve.

Dalším, ne malým jazýčkem na vahách rozhodování pro stavbu byla ta okolnost, že jsem, po první mši svaté slavené ve Slavkovicích ve škole, vybídl věřící, aby se scházeli na májové pobožnosti, třeba po domech, když nemají kapli. Sám jsem na toto vybídnutí zapomněl. Jaké však bylo pro mne překvapení, když jsem byl pozvaný na poslední májovou pobožnost, která se konala v obýváku rodinného domu, kde jsem s dojetím napočítal čtyřicet věřících a z toho téměř polovinu dětí. Řekněte, pro takové společenství má cenu něco budovat!

Myšlenka tedy byla na světě a to hned v prvním roce mého působení zde na Vysočině. To ale ještě nebylo skutečné rozhodnutí. Nejde přece o to naplňovat vlastní myšlenky a přání nebo si stavět pomníky, které někdo po pár letech nákladně musí odstraňovat, k velké hanbě stavitelů, ale jde o to uskutečňovat myšlenky Boží, aby poté mohly vydávat trvalé plody. Například dílo sv. Cyrila a Metoděje přesto, že po jejich smrti v našich zemích téměř zaniklo, i přes tisíciletí vydává plody Pánu Bohu ve světě dál. Proto jsem musel tuto myšlenku prosypat několika sítí, aby se ukázalo, zda si kapli Pán Bůh opravdu přeje.

Prvním sítím byli obyvatelé Slavkovic sami. Již tím, že vytvářeli živé společenství, jak jsem psal výše. Druhým počinem byla skutečnost, že pan Josef Peňáz, bratr P. Jana Peňáze, hned jak se doslechl

o myšlenku postavit kapli ve Slavkovicích, nechal zhotovit základní kámen pro tuto kapli, a brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle tento kámen posvětil při slavné mši svaté konané 14. července 2002, ve farním kostele v Jámách při příležitosti oslav 750 let od založení obce, při letní pouti k Panně Marii Karmelské.

Poté jsem požádal pana Ludvíka Kolka, výtvarníka z Brna, který je autorem nejednoho díla, kostela, kaple či interiéru chrámových prostor, postavených ke cti a chvále Boží, aby vypracoval návrh kaple. Na podzim roku 2002 vznikla její podoba ze speciální modelové hlíny, téměř v dnešní podobě. Když jsem seděl u pana Kolka v Brně a on mi na modelu vysvětloval celou symboliku, uvědomoval jsem si, jak má každý prvek duchovní význam. S tímto modelem kaple jsem přijel do Slavkovic a v říjnu r. 2002 se ve zdejším kulturním domě konala veřejná diskuse se slavkovickými občany, zda kapli ano, či ne. I když zúčastněných nebylo mnoho, asi 20 – 30, přesto diskuse vyzněla pozitivně. Domluvili jsme se na tom, že pan Ing. Josef Dvořák a pan Milan Mužátko, tehdy malostarosta obce, vyhotoví větší model, který umístíme do místní Jednoty. Tento model byl skutečně vystaven celý měsíc a každý ho mohl vidět. S volebními lístky do zastupitelstva obcí se ve Slavkovicích rozdávaly i anketní lístky týkající se stavby kaple. Byly zde otázky: „Přeji si stavbu kaple?“, „Nepřeji si stavbu kaple?“, „Je mi to jedno?“, „Jsem ochotný pro stavbu darovat částku...“. Výsledek této ankety byl nesmírně překvapující. Z odevzdaných 98 lístků bylo 78 lístků pro stavbu kaple, 8 proti, 12 to bylo jedno. Tedy Slavkovičtí jasně dali najevo, že si stavbu kaple přejí.

Pro mne osobně byla nejsilnější událost, která současně zahájila tradici poutí k Božímu milosrdenství a k sv. Faustyně do Slavkovic. Před Velikonocemi roku 2003 na mne přišly pochybnosti, zda stavbu kaple Božího milosrdenství v tak velkém rozsahu skutečně realizovat. Nač bude ve Slavkovicích stát tak velký kostel? Vždyť by zde mohla stát daleko menší kaplička a pro místní by to jistě stačilo. Nakonec, nebude je to odvádět od společného života ve farnosti a zájem o farní kostel? Kde vezmeme potřebných 10 milionů na stavbu

i vybavení, jsme schopni utáhnout vytápění kostela a jeho další provoz?... Takové podobné myšlenky se mi honily hlavou celou noc. Nemohl jsem vůbec usnout. Nejde přece jenom o to postavit kostel, ale bude využitý, bude přínosem pro Církev nebo další zátěží, jako mnoho polorozbořených kostelů a far někde v pohraničí? Teprve nad ránem jsem trošičku zdřímnul. Probudil jsem se tak po dvou až třech hodinách. Ale zvláštní bylo, že neklid, ve kterém jsem upadl do mdloby spánku, byl pryč. Naopak po celém těle se rozléval hluboký pokoj a celou moji bytost naplňovala myšlenka: „Bude to poutní kostel Božího milosrdenství a sv. Faustyny. Vždyť poutní kostel s tímto zasvěcením v naší zemi ještě není.“ Byl čtvrtek ráno a v následující pátek jsem přišel na faře do pracovny, na stole byl lísteček se vzkazem: „Jdeme na první pouť k Božímu milosrdenství do Slavkovic.“ Podepsán P. Jan Peňáz. Nedalo se to přehlédnout. Tak rychlé a víc než výmluvné potvrzení myšlenky jsem nečekal. Od této chvíle jsem nepochyboval, že stavba poutního kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny je Božím záměrem. A od této chvíle budu kapli nazývat kostelem, protože pro mne tato stavba byla nyní již poutním kostelem, i když dál zůstával pracovní název kaple.

Ale byla zde ještě další síta. Schválí stavbu sám otec biskup, biskupství s příslušnými komisemi? Projde návrh zastupitelstvem Nového Města na Moravě a prodá nám majitel pozemek, tedy právě Nové Město na Moravě, kam Slavkovice spadají, a Telecom?

Otec biskup nezaváhal a měl z tohoto záměru radost. Následná diskuse na stavebním odboru biskupství o jednotlivých prvcích, zejména interiéru, napomohla kostelu do nynější krásy, stejně jako na stavební komisi Nového Města na Moravě. Byly výhrady k samotnému charakteru stavby, že se do naší Vysočiny nehodí. Moje námitka, že naopak náves ke stavbě kostela upravíme, se nakonec ukázala nosnou, ale to mohu říci s potěšením a jistotou až nyní. Pan Kolek na návrh této komise posunul zповědní místnost a zákristii do úrovně celé stavby, aby tvořila jedinou linii, také mírně oproti původnímu návrhu upravil tvar věže. Zde také musím vsunout, že původní návrh obsahoval tu skutečnost, že střecha kostela i věž mě-

ly být ze železobetonu. Pan Kolek nám vyhověl, protože dřevo bylo darem farníků a celá stavba se tak v nákladech snížila nejméně o čtyři miliony korun.

Po diskusi na stavební komisi a patřičných úpravách bylo možné podat žádost na zastupitelstvo Nového Města na Moravě. Netušil jsem, že to bude tak veliký problém, ale když jsem dostal telefonicky zprávu, že návrh podruhé v zastupitelstvu neprošel (polovina července 2004), na chvíli jsem zaváhal, zda opravdu stavba má být, ale po chvíli jsem do telefonu odpověděl, že Pán Bůh tím musí něco sledovat. Na záříjové zastupitelstvo jsme přijeli i s panem Ludvíkem Kolkem. Vyslechli jsme si tříhodinovou diskusi o novoměstských lesích a případné stavbě pizzerie naproti nynějšímu Plusu a potom na podnět pana Petra Pejchala, místostarosty města, bylo hlasování o schválení kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny zařazeno z 12 místa pořadí hned po předcházejících dvou bodech, také vzhledem k tomu, že pan Kolek se musel vrátit do Brna. Na výzvu jsem si vzal slovo a ukázal jsem, že jsme při přípravě stavby postupovali naprosto demokraticky a když občané Slavkovic vyjádřili svoje ano k zamýšlené stavbě, potom si tedy myslím, že i členové zastupitelstva by to měli brát v úvahu. Pan Kolek, s pokorou sobě vlastní, podotkl, k námitce na vhodnost vybraného místa, že jsme je vybírali s velkou pečlivostí. Výběrem jsme strávili celé dopoledne a objeli celé Slavkovice. Tento vybraný pozemek je průsečík všech důležitých cest a pohledů ve Slavkovicích a vzhledem k tomu, že pozemek z části patří obci, doufali jsme, že nebude tak těžké ho získat. Nastalo hlasování, ve kterém všichni přítomní členové zastupitelstva až na tři, kteří se zdrželi hlasování, stavbu a prodej pozemku odsouhlasili. Bylo to v době, kdy již od února r. 2004 probíhala celostátní veřejná sbírka na stavbu, schválená KÚ v Jihlavě, žádost jsme podávali v polovině ledna 2004. Navíc jsme se v následující přestávce na chodbě mohli sejít s dřívějšími odpůrci stavby. Omlouvali se za svůj postoj a já jsem jim poděkoval za to, že svoje stanovisko přehodnotili. Boží milosrdenství chtělo, aby usmíření nastalo již na radnici. Jsem za to Pánu Bohu nesmírně vděčný.

Stavba poutního kostela prošla posledním sítím a bylo nutné zajistit veškerou stavební dokumentaci, vybrat firmu, která by stavbu prováděla, zaplatit a převést pozemek. To se již ale začínalo!

Jako projektant nám byl doporučen pan Ing. arch. Zdeněk Bureš z Brna. Prováděcí firma, která se převážně na stavbě kostela podílela, byla stavební firma pana Ing. Jaromíra Pospíchala z Nížkova. Stavbyvedoucím tohoto díla se stal pan Pavel Poul z Řečice, kterého jsem znal již z dřívějších staveb jako velmi pečlivého člověka. Co se týká koordinace stavby mezi činnostmi firem a brigádníků, ležela celá stavba na panu Milanu Mužátkovi, tehdejším malostarostovi Slavkovic. Velkou měrou přispěli ke zdárnému dokončení díla slavkovičtí farníci, kteří s naprostou samozřejmostí pomáhali, kdykoli to bylo potřeba, a udělali práci za statisíce.

Je nezbytné se též zmínit o zvonu pro tento kostel, který odlila a darovala firma Žďas, a. s. Žďár nad Sázavou. Tento zvon nese název velké prosby:

SVATÁ FAUSTYNO, ORODUJ ZA NÁS; K ÚCTĚ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ A DUCHOVNÍ OBNOVĚ NAŠEHO NÁRODA; L. P. 2007; ŽĎAS.

Co se týká veřejné sbírky a financování stavby, mohu říci, že do kolaudace stavby, která proběhla na místě 14. 12. 2007, nebyly sebemenší problémy s financováním. Přitom během prvního roku, kdy sbírka probíhala pouze v našich farnostech a nejbližším okruhu známých, se na účet stavby sešlo pouhých 132.000 Kč. Z toho jsem věděl, že budeme muset zaplatit asi 120.000 Kč za projekt. Vůbec prvním dárcem stavby byla jedna babička ze Slavkovic. Její dar pokryl první výdaj, a to bylo za projektovou dokumentaci pro územní řízení, kterou zpracoval pan Ing. Jiří Pospíšil a Ing. Švejnoha z Rousínova.

Větším dárcem mimo okruh našich farností a známých, po založení veřejné sbírky, bylo společenství věřících z Prahy, kteří pod vedením paní Vlasty Tomcové vybrali částku 24.000 Kč a chtěli ji poslat na Sanctuárium Božího milosrdenství do Krakova v Polsku. Tam jim řekli, proč chtějí posílat peníze do Krakova, když v naší ze-

mi se také staví kostel Božího milosrdenství. Paní Tomcová tedy hledala, kde to je. Ptala se v opavské diecézi, nevěděli; v olomoucké, nevěděli; nakonec na biskupství v Brně ji odkázali na P. Jana Peňáze, a ten jí sdělil, kde vzniká nové poutní místo v naší vlasti. A tak se nám v květnu roku 2004 dostalo prvního většího peněžního daru. Do zahájení stavby v květnu r. 2005 se sešlo okolo 1 mil. Kč. Ne zrovna malým dílem těž bylo přispění mladých divadelních ochotníků z Jám, kteří vystupovali v různých krajích republiky s divadelním představením Kristův Rytíř, ze života sv. Vojtěcha a také s chola našich farností výtěžkem svých koncertů.

Začátkem července r. 2005 se v Radešínské Svratce na páteční mši svaté objevil jistý člověk. Nechal si dopodrobna vypovědět o celé stavbě a záměrech, které s poutním kostelem máme. Na závěr našeho rozhovoru mne chytil za ruku a řekl: „Již na to máte!“ Domluvili jsme se, že veřejná sbírka poběží dál a on doplatí, co bude scházet. Takto vše probíhalo až do ukončení stavby. Jedna babička, která svůj život zasvětila Pánu Bohu a modlitbě za kněze a kněžská povolání, mně jednou řekla: „Modlila jsem se, aby Vám Pán Bůh pro tuto stavbu poslal člověka, který by Vám pomohl.“ Jak Pán je nesmírně pozorný k prosbám Jemu oddaných duší. Díky Boží Prozřetelnosti mohla celá stavba probíhat plynule, bez jakéhokoliv přerušení. Když si vzpomenu na reakce mnohých, když jsem přišel s myšlenkou kostel stavět: „Kde na to vezmeme?...“, nemohu Pána dosti vynachválit za Jeho dar důvěry, kterou mi vložil do srdce. Kolik je dnes těch, kteří tvrdí, že Bůh není, ale já vím, že Bůh je! A že se stará! Chce naši důvěru, tak jak ji chtěl po Abrahámovi, po Mojžíšovi a Izraelitech, když putovali pouští do Zaslíbené země. On dokáže uzdravovat a překonávat naši slabost tam, kde mu důvěřujeme! „Ježíši, důvěřuji Ti!“

Také se musím zmínit o úsilí získat pro poutní kostel ve Slavkovicích ostatky sv. Faustyny. Za tím účelem jsme navštívili v Krakově v Lagiewnikách Kongregaci sester Matky Božího milosrdenství. S žádostí podepsanou otcem biskupem Vojtěchem jsme slavnostně 17. dubna 2004 v Lagiewnikách po mši svaté ostatky sv. Faustyny Kowalské převzali.

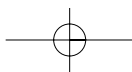
V slavnostním průvodu jsme je za zpěvu a modliteb nesli z Hlinného do farního kostela v Jámách. V Hlinném na nás mnozí hodinu a půl čekali, protože na cestě autobusem z Krakova jsme měli značné zpoždění. Sestry na závěr dopisu, kterým doprovázely ostatky, uvedly: „Ať se ve Vaší farnosti naplňuje příslib Pána Ježíše, který řekl své apoštolce: „*Kvůli tobě obdaruji milostmi celé okolí.*“ Kéž milosrdný Pán koná mezi Vámi veliká znamení a dotýká se Vašich srdcí uzdravující mocí své milosrdné lásky”.

Myslím, že všichni, kteří jsme se na stavbě poutního kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny podíleli, jsme mnohokrát tato slova sester pociťovali.

O stavbě poutního kostela ve Slavkovicích jsme si dovolili informovat Svatého otce Benedikta XVI. dopisem, který dne 5. října 2005, v den výročí smrti svaté Faustyny, osobně předával ministr zahraničních věcí pan Cyril Svoboda. Bylo pro nás nesmírnou radostí a povzbuzením, že nám Svatý otec pro toto dílo poslal dvakrát svoje požehnání.

Celá stavba je postavena ve tvaru dvou otevírajících se paprsků, které vychází z Ježíšova srdce. Nedaleko Slavkovic prochází světové rozvodí. Takto symbolicky tyto dva paprsky vycházející z Ježíšova Srdce, ze Slavkovic obepínají celý svět.

Poutní tradice, jak již je uvedeno výše, začala na neděli Božího Milosrdenství v roce 2003. Tehdy se nás nemnoho poutníků sešlo v kapli sv. Rodiny v Řečici s P. Janem Peňázem, děkanem velkomeziříčským, a doputovali jsme společně na místo budoucí stavby do Slavkovic. Zde jsme se spolu s místními věřícími pomodlili Korunku k Božímu milosrdenství. Příští rok na tomto místě již slavil první poutní mši svatou generální vikář brněnské diecéze Mons. Jiří Mikulášek. Na závěr poutní mše svaté zdůraznil podstatný prvek, že poutní tradice k Božímu milosrdenství ve Slavkovicích začíná před započítáním vlastní stavby poutního kostela. Od té doby počet poutníků rok od roku neustále stoupá. Při minulé pouti k Božímu milosrdenství v roce 2007 se zúčastnilo okolo třinácti set poutníků z celé naší vlasti a ze zahraničí. Na podzim roku 2007 se

také uskutečnila první pouť k výročí smrti sv. Faustyny. Poutní průvod vyšel s jejími ostatky z farního kostela v Jámách.

Jsem nesmírně vděčný za dvojí požehnání Svatého otce Benedikta XVI. pro toto dílo.

Děkuji všem, kteří se na stavbě poutního kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích jakkoli podíleli a ještě podílet budou. Všem, kteří se za toto dílo modlili a obětovali, všem dárcům z celé naší vlasti i ze zahraničí, všem firmám i brigádníkům, které a kteří přímo prováděli práci.

Díky sv. Faustyně za její přímluvu.

Díky sv. Josefovi, že vyprošoval řemeslníkům patřičné schopnosti.

Díky Panně Marii, že nad námi držela svoji ochrannou mateřskou ruku.

Díky Pánu Bohu za toto nové poutní místo v naší vlasti.

S vděčností a bázni před Boží Prozřetelností

*V Radešínské Svratce dne 1. ledna 2008,
v den Slavnosti Matky Boží Panny Marie*

Poznámka slavkovického rodáka

Doplním ještě něco VELMI DŮLEŽITÉHO o Božím milosrdenství, totiž že Slavkovice si právě tuto kapli zaslouží, protože platí pořad slovo Boží „Blahoslavení milosrdní, oni milosrdenství dojdou.“ (Mt 5,7). Tatínek nám vždycky říkával, že když se v padesátých letech jednalo o tom, že je potřeba aspoň jednoho sedláka ze Slavkovic vystěhovat, nikdy se nenašli v obci tři lidé, aby to podepsali. To byla podmínka, kterou vyžadovali funkcionáři na okrese, aby to vypadalo, že to chtějí místní lidé. Ve Slavkovicích nikdo vystěhován nebyl, vždy jeden podpis chyběl.

EXTERIÉR KOSTELA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Nad kněžištěm kostela vyniká symbol *Nejsvětějšího Ježíšova Srdce*, které je zdrojem milosrdenství (foto str. 44). Stavba sama má být podobnostvím, které toto tajemství přibližuje:

Jako vláha, která padá na střechu a je všechna svedena do mísy před vchodem, tak sestupuje *Boží milosrdenství* na patěnu před oltářem u vchodu, aby obdarovalo účastníky bohoslužby (foto str. 45). Spoluúčast Panny Marie na zjevení Božího milosrdenství je naznačena emblémem na zvonici (foto str. 44). Začíná andělským pozdravem: *Ave Maria* a končí naplněním Simeonova proroctví: „*Tvou vlastní duši pronikne meč*”.

Oltář je rámován po stranách dvěma vitrážemi. Při zvonici je scéna *Ukřižování*, protože viditelným znamením Božího Milosrdenství je krev a voda, která vytryskla z Ježíšova probodeného boku.

Z druhé strany oltáře je scéna *Zjevení Vzkříšeného Krista* učedníkům v Emauzích, kteří ho poznali „*při lámání chleba*”. Ježíš totiž zastřel tajemství Božího milosrdenství do eucharistie (foto str. 16).

Oba obrazy mají společné schéma: Ježíš uprostřed dvou věrných. A to na místě jeho oběti na Kalvárii, a také na místě, kde se zjevil jako Vzkříšený. Sám Ježíš totiž řekl: „*Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich*”.

INTERIÉR KOSTELA

Dominantou kněžiště je plastika Ježíše ukřižovaného a jeho eucharistická podoba na svatostánku. Zavěšení kříže má naznačit, že v něm sestupuje *Boží milosrdenství* na obětní stůl (foto str. 42). Svatostánek má podobu *Hostie* se starobyrou zkratkou *IHS*, která znamená: *Ježíš Hříšných Spasitel* (foto str. 18).

Pod svatostánkem je relikviář s ostatky svaté Faustyny Kowalské, které Ježíš zjevil pro svět tajemství *Božího milosrdenství* (foto str. 18).

Mozaiky v oknech kněžiště vedle svatostánku poukazují na *vodu a krev* z otevřeného Kristova boku, a to ve dvou variantách:

Dole: na vodu a krev z Kristovy kalvarské oběti a nad nimi na vodu a krev ze slavení eucharistie (foto str. 43).

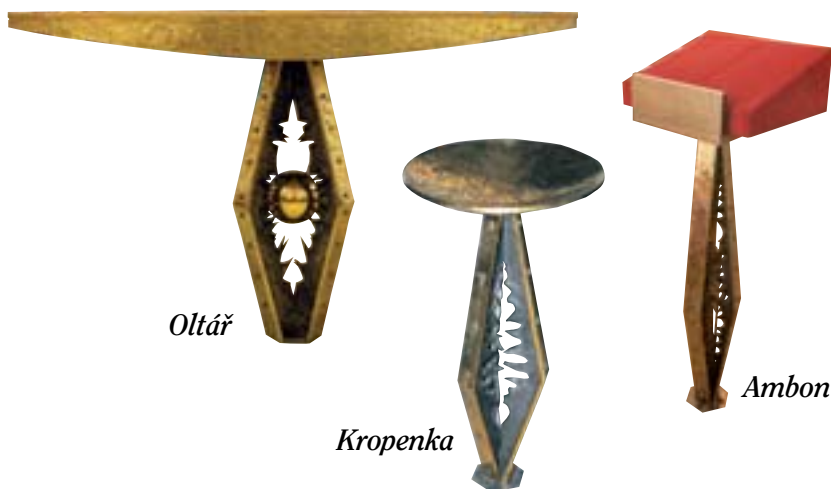
Mozaiky oken blíž k oltáři odkazují na symbol *Ducha Svatého v ohni a větru*. Ve spodní rovině je symbol hořícího keře, v němž se poprvé zjevil Bůh Mojžíšovi na Sinaji, a naproti symbol vánku, v němž se Bůh zjevil Eliášovi na Chorebu (foto str. 43).

V horní rovině je symbol ohně při *Seslání Ducha Svatého* a naproti symbol *Ducha jako holubice „v prudkém víchru“ o Letnicích*.

Obětní stůl má podobu patény, na kterou se klade *tělo a krev* eucharistického Krista. Že jde o oběť, naznačuje symbolika podstavce: V jeho středu je *Nejsvětější Srdce*, které překonává sevření temným kovem a přes utrpení, které způsobují tmy, vyzařuje *Milosrdenství* do světa. Ambon pro Boží slovo má podobný podstavec. V něm je uvězněn Ježíš jako *Slovo*. On sám se přirovnal k semeni, které má dost síly, aby prorazilo svým světlem sebe tvrdší půdu a přineslo mnohonásobný užitek.

Kropenka při vchodu má v pozadí mozaiku se symboly utrpení Páně: Ježíšův krvavý pot z Getsemanské zahrady, stopy po bičování a trním korunování. Z tohoto zdroje totiž tryská síla svěcené vody (foto str. 43 vlevo).

Vitráž ve zpodědnicí naznačuje, jak *Boží milosrdenství* proniká do tmy hříšnickova srdce a znovu je posvěcuje (foto str. 43). L. Kolek

Presbytář kostela

Svatostánek

Schránka na ostatky sv. Faustyny

Věčné světlo

POSTŘEHY SPOLUTVŮRCŮ KOSTELA

Novostavba kostela ve Slavkovicích proběhla z mého pohledu v neobvykle klidné atmosféře. České stavebnictví se potýká s mnoha problémy z důvodu nedostatku finančních prostředků, kvalitních řemeslníků i některých materiálů. U stavby kostela ve Slavkovicích byly všechny tyto problémy zdárně vyřešeny. Podařilo se za přiměřených nákladů dosáhnout vysoké kvality díla, dodržet termín dokončení a v průběhu stavby zrealizovat řadu změn, operativních řešení a vylepšení stavby včetně zkoordinování práce různých dodavatelů. Za velký úspěch považuji zajištění finančních prostředků na takto rozsáhlou akci investorem stavby. Architektonické řešení stavby je v dané lokalitě výjimečné a velmi působivé. Velmi kladně musím ohodnotit konstruktivní práci stavbyvedoucího. Klidný průběh stavby byl nesporně ovlivněn působením Božího milosrdenství na všechny účastníky výstavby.

*Ing. Švoma Josef, stavební dozor
V Novém Veselí dne 9. ledna 2008*

Moje dojmy z průběhu výstavby kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích

Když mě otec Pavel Habrovec oslovil, zda bych nechtěl řídit stavbu kostela Božího milosrdenství a sv. Faustiny ve Slavkovicích, souhlasil jsem. Byl jsem si vědom, že to nemusí být stavba jednoduchá. Složitost spočívala v technickém řešení stavby a vyplývala z úvahy, že se bude stavět dle možnosti svépomocí. Základní práce budou provádět pracovníci odborné firmy, ale dle možností a ochoty se využije práce brigádníků. Každý, kdo se vyzná ve stavebnictví, ví, že skloubit všechno dohromady, sehnat materiály, mechanismy, ře-

mesla apod. na běžné stavbě, kde pracují samí odborní řemeslníci, není jednoduché, natož na stavbě, která se uvažuje budovat z části svépomocí. Říkal jsem si ale, že už třeba nemusím takové dílo stavět, že to může být má první, ale i poslední stavba tohoto typu, a pokud mně Pán Bůh dává takovouto šanci, tak ji musím využít. Povoláním jsem stavař. Za třicet let práce jsem vybudoval hodně staveb. Některé jednoduché, některé dost složité. Průběh stavby kostela Božího milosrdenství jsem vnímal dvěma pohledy, pohledem stavbyvedoucího a pohledem křesťana.

Z pohledu stavbyvedoucího to byla stavba jako každá jiná – má své základy, zdivo, střechu, tvar, vzhled, řemeslné práce, má své problémy. Problémy se zajišťováním materiálu, pracovníků, mechanismů, navazování jednotlivých etap prací na sebe, technické řešení detailů, které na této stavbě byly zvláště složité. Stavba se zakládala v místě prudkého svahu, částečně na skalním podloží, kde ani těžký bagr nedokázal skálu odtěžit, částečně na naplavenině, kde i v hloubce třech metrů bylo stále měkko. Zakládání stavby nebylo také snadné. Skloubit betonové konstrukce, které nesou dřevěnou věž, a hlavní hřeben střechy se zděnými obvodovými zdmi, obložit tyto konstrukce tepelnou izolací, aby nedocházelo k tepelným mostům, a založit soklové zdivo tak, aby toto všechno umožnilo plynulé napojení omítek na kamenné obklady zadních pilířů jak uvnitř, tak i zvenčí, nebylo jednoduché. Samozřejmě, že projekt stavby a myšlenku, jak má dílo vypadat, mně formou náčrtů dával pan architekt. Ty ale neobsahovaly všechny potřebné kóty a míry. Neustále jsem si maloval plánky, jak co kde udělat, aby to na sebe navazovalo a stavba v konečném důsledku vypadala tak, jak vypadá.

Z pohledu křesťana jsem stavbu a její průběh vnímal jinak než na jinde. Na této stavbě byl vždy takový klid. I když byly problémy, nikdo se nerozčiloval, vše se řešilo s úsměvem, odborné řemeslné firmy přerušovaly své práce na jiných stavbách, aby mohly pracovat zde, a tím stavba mohla plynule pokračovat. Nepocítil jsem problém s financováním, který mnohdy bývá zásadní, nervy tak, jak jsou běžné na jiných stavbách, jsem zde neměl. Z průběhu

realizace jsem nabyl pocitu, že tuto stavbu řídila Boží Prozřetelnost.

Jak jinak si vysvětlit náhody, okolnosti, příčiny a důsledky, které se během stavby udály. Až postupem času jsem si toto vše uvědomil.

Když jsme odkopávali svah, který byl v místě stavby a jak je i dnes vidět, byl dost prudký, byly prázdniny roku 2005. Měsíce, kdy jsou běžné bouřky a s nimi spojené někdy i přívaly vod. Kopec nad stavbou je dost veliký, aby z něj za bouřky steklo hodně vody. Kdyby v době, kdy byl svah podkopán a prováděly se základy opěrné zdi a vlastní opěrná zeď, přišla bouřka s výše uvedenými důsledky, mohlo by to zapříčinit, že se celý svah dá do pohybu. A to by potom byly škody statisícové. Žádná voda ale nepřišla, opěrná zeď se v klidu vybuodovala včetně terénních úprav se zajištěním zeminy proti splavení.

Střecha kostela má, jak je dnes vidět, atypický tvar. Skládá se z hlavního hřebene, který tesaři složili na zemi, a na něj navazuje zbytek vazby střechy. Potřebovali jsme těžký jeřáb, který by dokázal na zemi smontovanou konstrukci uložit přesně na dané místo. Jeřáb, který na stavbu přijel, daný úkol nezvládl. Osmitunové břemeno na něj bylo moc těžké. Byl potřeba těžký jeřáb, který má nosnost čtyřicet tun. Uvedená nosnost byla nutná vzhledem k délce vyložení ramene. A právě takovýto jeřáb zrovna v potřebnou dobu skončil svoji práci na jiné stavbě ve Žďáře nad Sázavou a byl volný. Kdybychom zavolali o hodinu později, už byl pryč, a než by se sehnal další jeřáb, byly by to dny, možná týdny. I při vlastní montáži hřebene střechy nám opět štěstí přálo. Stačilo, aby vyložení ramene muselo být o padesát centimetrů delší, a to by potom nezvládl ani tento čtyřicetitunový jeřáb a musel by být povolán jeřáb ještě těžší.

Při montáži dvacet metrů vysoké dřevěné věže nepršelo, a to až do doby, než se dřevěná konstrukce zabezdila, věž se zastřešila a vše se opatřilo nátěrem. Normální je, že v letních měsících občas přechází déšť. Kdyby pršelo v době montáže věže, tak nejen že to zpozdí řemeslné práce, ale voda se dostane do zářezů, zádlabů apod. Samozřejmě by asi voda vyschla, ale každý ví, že je lepší, když jsou

dřevěné konstrukce v době montáže suché. Mokrý konstrukce by sice vyschnout měla, ale může také někde dojít k zárodkům hniloby, která se projeví až léty.

Aby se mohlo na stavbě pokračovat v zimě na přelomu roku 2006 a 2007, bylo nutné mít hotový zdroj vytápění. Podlahové topení se zabetonovalo včas, ale vlastní plynová přípojka vázla. Z důvodu montáže věže stálo kolem lešení, které bránilo výkopu pro plynovou přípojku. Než se věž dokončila, zbouralo se lešení a zajistila se firma na provedení přípojky, pokročila doba tak, že vlastní dokončení bylo hotové až 16. prosince roku 2006. Při montáži plynového vedení z umělohmotných trubek nesmí mrznout, jinak nelze práce provádět. V našem případě ale začalo mrznout až po 16. prosinci, když byla přípojka hotová a zahrnutá. Kdyby přišly mrazy dříve, mohlo se stát, že by se stavba na zimu zastavila úplně. Někdo může říci, že byla mírná zima, ale běžné je, že v půlce prosince jsou tuhé mrazy.

Dalším sledem zvláštních „náhod“ bylo přemístění telefonní budky. Každý, kdo znal bývalé okolí dnešního kostela, ví, že po levé straně naproti mostku stála telefonní budka a od ní směrem ke škole šlo vzdušné vedení telefonních rozvodů. Při povolovacím řízení stavby vznikl požadavek budku přemístit. To ale nechtěl v té době Telecom v žádném případě povolit. Byl dán souhlas k převedení vzdušného vedení do země a na to byl také zpracován projekt sítě, který uvažoval, že vedle telefonní budky bude umístěn hlavní uzávěr plynu – HUP. Přijela tedy firma, která provedla přesunutí kabelů ze vzdušného do zemního vedení, práce provedla a odjela. Telefonní budka zůstala stát tam, kde stála. Potud nic divného. Projekt komunikace, chodníků a terénních úprav na tento stav navazoval. Vedle telefonní budky rostl asi čtyřicetiletý strom, nijak velký, ale také žádný kmínek. V průběhu stavby se strom skácel a bylo třeba vytrhnout pařez. Když pařez stroj JCB trhal, došlo k poškození telefonního kabelu, který procházel pod kořeny stromu. Neměl tam být a nikdo nechápal, kde se tam vzal. Přijeli odborníci z Telecomu, zkoumali kabel a kroutili hlavami. Přijel jsem na stavbu právě když tam byla čtyři auta z Telecomu. Říkal jsem si, že mě snad zavřou. Problém

byl ale někde jinde. Poškození kabelu nebylo tak podstatné, správně to omotání speciální izolační páskou. Problém byl v tom, že firma, která prováděla přeložení kabelu do země, přesunula rozvodnou skříň na nový sloup v místě nově zbudované čekárny a nedala do výkopu kontrolní kabel. Vedoucí šéfmontér Telecomu požadoval znovu provést výkop trasy a založit patřičný kabel. Když odcházel, jen tak mimochodem řekl, že by bylo možné problém řešit přesunutím telefonní budky za nově zbudovanou čekárnu k dřevěnému sloupu, na kterém je umístěna rozvodná skříň. Když jsem to zaslechl, okamžitě jsem zbystřil. Problém s telefonní budkou v daném místě, v době povolování stavby neřešitelný, najednou lze tak snadno řešit? „Co by to stálo?“ ptám se. A vedoucí na to odpověděl, že třeba nic. My zajistíme použitý rám z jiné telefonní budky, vy udělejte základ v novém místě, chlapi ze Slavkovic pomohou budku přenést, náš montér ji zapojí. A tak se také stalo. Budka v novém místě za čekárnou není ani vidět. Kdyby zůstala na původním místě, stála by u ní HUPka, vadila by při zajíždění automobilu na parkoviště a byla by kaňkou na vzhledu celého okolí stavby. Kdyby firma provádějící přemístění vedení do země provedla práce odborně, kdyby telefonní kabel neprorostl kořeny stromu, kdybychom pařez stromu vytrhli tak, že bychom nepoškodili kabel, kdyby zrovna na místě nebyl vedoucí z Telecomu, který je k tomu oprávněn a beze všeho souhlasil s přemístěním budky, tak se toto vše nestalo. Těchto kdyby je jaksi mnoho.

V neposlední řadě i to, že na této stavbě, která byla jako každá jiná – s výkopy, s lešením, pracovali na ní brigádníci, stavba nebyla ohraňována – tak to, že se při provádění takovéto stavby nikomu nic nestalo, je Boží přičinění.

Ono těch zvláštností a náhod bylo více. Některé výraznější, některých si člověk ani nevšiml. V každém případě ale tato stavba i její průběh zůstane v mé mysli zachován. Jsem Pánu Bohu vděčný, že mi dal možnost, schopnosti a zdraví se na této stavbě podílet, ne každému je toto dopřáno.

*Pavel Poul, stavbyvedoucí
V Řečici dne 28. prosince 2007*

JAKÉ TO BYLO A JAK JSME TO PROŽÍVALI

(Vzpomínky, jak jsme vyráběli lavice)

V kalendáři je měsíc březen roku 2006, zima a sníh řadí v nastolené razanci této zimy a otec Pavel svolává na jedno páteční ráno poradu do Slavkovic, a to všechny, kteří se budou podílet na dokončování započatého díla stavby kaple Božího milosrdenství. Vedle zástupců všech řemesel se porady zúčastnil i pan architekt Ludvík Kolek z Brna, nám všem dobře známý mnohými stavbami církevního charakteru, zejména kostelů. V tento den je kaple ve fázi hrubých stavebních obrysů a zapadena sněhem. Nyní je třeba dohodnout všechny postupy a provedení, které povedou k jejímu dokončení v původním termínu březen 2007. Ten den jsem byl celý napnutý, jakou představu bude mít pan architekt o lavicích.

Nadešla ona chvíle a pan architekt z černé tašky vytahuje svoje představy na papíře a rozdává je ve trojím vyhotovení k nahlédnutí a posouzení. Můj pohled padá na půdorysnou dispozici umístění lavic. V tu chvíli mi (jak se říká) spadla brada. Lavice mají být obloukového tvaru. Mozek nastartoval a začal okamžitě řešit danou situaci. Začala vášnivá diskuse, padaly další návrhy, proč zrovna „rohlinky“ a ne rovné a lomené a kdo ví jaké ještě tvary, ale stanovisko pana architekta bylo jasné a neměnné. Jeho verdikt zněl jasně, lavice budou takové, jaké mají být, a dnes vím, že to bylo rozhodnutí osvícené a naprosto v souladu s jeho výtvarným záměrem.

Schůzka skončila, rozešli jsme se a každý z účastníků měl nad čím přemýšlet. Večer, když se syn Milan vrátil ze zaměstnání, chtěl vědět, co bylo, jaká byla domluva, protože jsme již delší dobu věděli, co nás čeká, a upřímně jsme se na to těšili. Ovšem i on zůstal zaskočen mojí informací a chvíli přemýšlel. Potom zvedl hlavu a prohlásil: „Táto, vím, co to asi bude představovat, ale my to spolu dokážeme, protože je to pro slávu Jeho jména.“ Toto byl v podstatě impuls k tomu, abychom začali.

Pak následovaly hodiny a hodiny diskusí o zásadních věcech, protože pan architekt Kolek nám dal možnost a volnou ruku řešit technické provedení. Dále bylo nutno vyřešit, jaký typ a druh materiálu použijeme, jakou technologii zvolíme, jaká bude konstrukce apod. Pochopitelně tyto úvahy nás pronásledovaly i v noci, protože šlo o způsob zcela nový a bez velkých zkušeností v tomto rozsahu. Zkušenosti s ohýbáním máme pouze v oboru nábytku a v menších rozměrech.

Potom břímě a tíhu odpovědnosti přípravy převzal Míla, aby na počítači vše narýsoval a vypracoval konstrukční řešení včetně závazných kót a rozměrů. No a to už byl začátek května, bylo nutno přikročit k vlastní výrobě. Po dalších diskusích jsme se rozhodli vyrobit šablony lavic, umístit je do prostoru kaple, sejmut všechny úhly a základní rozměry. Šablony pak byly nezbytným průvodcem po celou dobu výroby. Pomalu jsme se oba do práce ponořovali a posléze tím celá rodina žila, a to včetně zetě v Praze, který musel mít průběžné informace o stavu věcí.

Nastalo období zajišťování materiálu, jeho navázení, manipulace s dubovým řezivem, výroba nezbytných forem na lisování opěráků apod.

Protože původní termín se velmi rychle blížil, bylo nutné se práci intenzivně věnovat, a tak celé dny až do pozdních hodin včetně sobot byly naplněny prací.

Musím říct, že se nám práce dařila a problémy se nám vyhýbaly, což nebývá až tak častý jev. Součástí denní modlitby bylo i poděkování za dary, jichž se nám dostávalo, a často jsme o tom s Mílou ve volné chvíli hovořili. Oba jsme však nervózně čekali na den, kdy proběhne suchá montáž před závěrečnou povrchovou úpravou, jestli jsme se přece jen nedopustili nějaké chyby, která by mohla být osudová a nevratná. Každá řada lavic má jiný poloměr od R 15,5–12,5 m a dojde-li ve výpočtu jednotlivých rozměrů dílců k chybě, zneможní to jejich kompletaci.

To už byl podzim roku 2006 a já jsem se připravoval na cestu do Izraele. Tehdy jsem si řekl, že do odjezdu (18. 10.) musíme alespoň

polovinu smontovat, abych na to celou dobu nemusel myslet a tím si nepokazil tak vroucně očekávanou cestu.

S pomocí Boží se to podařilo a já mohl na 8 dní odcestovat. Ale i tam moje myšlenky zalétaly zpět domů a následovalo i nadále přemýšlení na téma – „co a jak dál?“ Bylo to však již podstatně mírnější a klidnější a já se mohl této pouti intenzivně věnovat.

Po návratu z cesty jsem se cítil odpočatý a zejména posílený, mohli jsme dále v práci pokračovat. Tam jsem si mimo jiné uvědomil rozměr a velikost Božího milosrdenství, bez kterého nemá naději nikdo z nás.

V tomto období se již rozhodlo definitivně o tom, že termín vysvěcení kaple bude odsunut, a tak bylo možno tempo poněkud zmírnit. V této době se až do června 2007 prováděla povrchová úprava a kompletace lavic a tyto byly převáženy do Hlinného, kde díky rodině Markových jsme je uskladnili až do doby dokončení. V tomto období byly vyrobeny vnitřní dveře a ostatní vybavení kaple. Nemohu si odpustit zmínku o spolupráci s panem Tulisem, uměleckým kovářem, se kterým mě svedly dohromady společné práce na některých výrobcích. Byla to velmi příjemná spolupráce – díky!

Září 2007 byl ten měsíc, na který jsme se všichni (celá rodina) moc těšili. To byl čas, kdy mělo dojít k instalaci na místě samém.

No a pak to přišlo. Na sobotu zorganizovat převoz lavic z Hlinného do Slavkovic a následně provést ustavení včetně ukotvení k podlaze.

Podzimní pouť k Božímu milosrdenství a sv. Faustyně se přiblížila a naše práce došla svého naplnění, jak bylo přání našeho otce Pavla, dílo bylo úspěšně dokončeno.

Dnes oba jasně víme a v průběhu našich rozhovorů to bylo řečeno několikrát, že jsme to nedokázali sami, že to byl On a Jeho milosrdenství, které nás po dobu více jak jednoho roku stráveného u tohoto díla provázelo.

*Rodina Suchých, stolaři
V Jámách dne 13. ledna 2008*

PRŮBĚH STAVBY KOSTELA

Rok 2005

23. 5. předání staveniště
30.–31. 5. hrubý odkop svahu stavby
15. 6. vyměření
16. 6. výkop základu pro opěrnou zeď
11. 7.–20. 7. začátek a dokončení kamenného soklu opěrné zdi
21. 7.–13. 8. vytyčení, výkop a betonáž základů kostela
8. 8.–13. 8. kamenný sokl kostela
26. 8. zahájeno zdění zdiva
10. 10. tesařské práce na střeše kostela
17. 11. dokončena hrubá stavba včetně střechy,
stavba zazimována a přerušena

Rok 2006

7. 8.–30. 9. úprava pilířů, elektro a vodoinstalace,
vnitřní omítky
září montáže konstrukce věže
listopad podlahové topení a betonáž podlah
25. 11. posvěcení a usazení zvonu kostela
(světil děkan Jan Peňáz)
29. 11. výkop pro plynovou přípojku
1. 12. výkop pro vodovodní přípojku
16. 12. zahrnutí výkopů přípojek a urovnání terénu

Rok 2007

- leden–duben obklady pilířů,
obklad dřevěného stropu palubkami

2. 4.–14. 4. vitráže oken presbytáře, osazení kamenné kašny u venkovního oltáře, obklady sociálního zařízení
18. 4. osazení monstrance na střeše kostela
- červen přední vitráže
- červen–září obklady vnějších pilířů
- 13.–17. 8. dláždění chodníků kostkou
- září dokončení vnějších omítek, instalace lavic a dveří kostela
21. 9. položení kostky před vchodem kostela
- listopad zahájení prací na vybudování komunikace chodníku a parkoviště před kostelem, dláždění ramp
- listopad vnější osvětlení kostela, přerušení úprav
14. 12. kolaudace kostela
16. 12. zahrnutí výkopů přípojek a urovnání terénu
- Rok 2008
- leden–únor dláždění prostranství před kostelem

Večerní pohled na zasněžený poutní kostel

BAREVNÁ FOTODOKUMENTACE

Úprava terénu před stavbou kostela

Dohotovění kamenného soklu opěrné zdi a zpevnění svahu

Architekt kostela Ludvík Kolek se stavbyvedoucím Pavlem Poulem

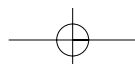
Kamenný sokl kostela a zahájení zdění zdiva

Stavba nosných zdí a betonáž základů kostela

Dokončování nosných zdí a pilířů

Usazení krovu na hrubou stavbu

Pokládání podlahového topení

Bednění a montáž konstrukce věže

Interiér kostela v průběhu hrubé stavby

Před dokončením hrubé stavby

Osazení monstrance na střechu kostela

Pohled na nový kostel sv. Petra ve Wadovicích při pouti 16. až 17. 4. 2004, která se konala při příležitosti vyzvednutí ostatků sv. Faustyny

Papežská bazilika ve Wadovicích, kde byl pokřtěn Karol Wojtyła, budoucí papež Jan Pavel II.

*P. Pavel Habrovec přebírá v Krakově
relikviář s ostatky sv. Faustyny*

*Jáhen L. Kinc
a P. Pavel
Habrovec
s relikvií sv.
Faustyny*

*Při mši svaté
v Lagiewnikách*

Poutní tradice do Slavkovic k Božímu milosrdenství začala na neděli Božího milosrdenství v roce 2003, fotografie z roku 2004

Generální vikář brněnské diecéze Mons. Jiří Mikulášek při první poutní mši svaté v roce 2004

*Podnět k poutní tradici dal P. Jan Peřáz,
děkan velkomeziříčský a rodák slavkovický*

*Druhou poutní mši svatou v roce 2005
slavil novoříšský opat
P. Rudolf Kosík, OPraem.
s relikviářem sv. Faustyny (dvakrát detail)*

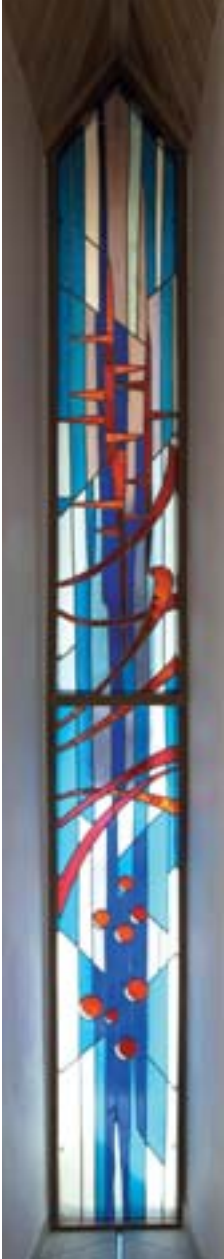

Pátá pouť k Božímu milosrdenství ve Slavkovicích 15. 4. 2007

Korpus kříže je darem litoměřické diecéze

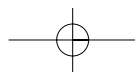

*Vitráž u vchodu
do kostela*

*Vitráž
ve zpovědnici*

*Vitráže
v presbytáři*

*Mariánský emblém
a kříž na věži kostela*

*Zvon odlila a darovala firma Žďas, a. s.
Monstrance na střeše poutního kostela*

Čelní pohled na vstup do poutního kostela

Venkovní oltář a kamenná patena

Pohled do zakristie

Zpovědní místnost

Příprava obrazu Božího milosrdenství k převozu do Říma dne 17. 2. 2008

V úterý 19. 2. 2008 jsme slavili mši svatou v římském kostele Santo Spirito in Sassia, v dějišti I. světového kongresu o Božím milosrdenství konaném ve dnech 2. až 6. dubna 2008

Socha sv. Faustiny

Boční oltář s obrazem Božího milosrdenství, který posvětil Svatý otec Jan Pavel II.

*Poutníci s obrazem Božního milosrdenství
jdou na audienci do Auly Pavla VI.
ve Vatikánu*

*Dary pro Svatého otce – broušená váza s poděkováním a obrazem
poutního kostela ve Slavkovicích*

Pohled do Auly Pavla VI. při generální audienci 20. 2. 2008

Svatý otec Benedikt XVI. osobně požehnal obraz Božího milosrdenství pro poutní kostel ve Slavkovicích

Předání darů papeži Benediktu XVI. s vděčností za požehnání obrazu Božího milosrdenství pro poutní kostel ve Slavkovicích

Svatý otec Benedikt XVI. sleduje svým pohledem obraz Božího milosrdenství

Odpověď českých a moravských poutníků na pozdrav Svatého otce

Společná fotografie před bazilikou sv. Petra s požehnaným obrazem

*Děkovná mše svatá v bazilice Santa Maria Maggiore za stavbu
poutního kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích
a za požehnání obrazu Svatým otcem*

*V této bazilice byly schváleny roku 868 liturgické knihy
přeložené do staroslověnštiny*

JMENNÝ SEZNAM TĚCH, KDO SE PODÍLELI NA STAVBĚ KOSTELA

1. Brigádníci ze Slavkovic
2. Farníci ze Slavkovic, Jam, Hlinného,
MÚ Nového Města na Mor., dárci dřeva
3. Milan Mužátko - malostarosta Slavkovic,
koordinátor práce brigádníků
4. Ludvík Kolek – architektonický návrh
stavby a vybavení kostela
5. Ing. Jiří Pospíšil – projektová dokumentace
k územnímu řízení
6. Ing. Arch. Zdeněk Bureš, Brno, Hlinky 92 – autor
stavebního projektu
7. Ing. Josef Švoma, Nové Veselí – stavební dozor
8. Ing. Jaromír Pospíchal, Nížkov 173, – dodavatel
stavební části stavby
9. Pavel Poul, Řečice 60 – stavbyvedoucí
10. Stanislav Černý, Sirákov 53 – filmové zdokumentování
stavby KBM a poutních mší
11. E-Mont, s.r.o., Vratislavovo nám. 115, Nové Město na Moravě
– zemní práce
12. Jaroslav Vařák, Petrovice 23, 592 31 Nové Město na Moravě
– kamenný sokl
13. Pavel Mikeš, Slavkovice 93, 592 31 – výkopy základů
14. Polnický a synové, Nová Ves 125, 592 31 Nové Město
na Moravě – tesařské práce, podbití říms, lešení
15. Josef Šikl a František Doležal, Jámy 141, 592 32
– klempířské práce
16. ZAHRADA VYSOČINA, Ing. Uhlíř Karel, Ing. Janů Dana,
Brodská 104, Žďár nad Sáz. – ozelenění okolí kostela

17. Jan Mužátko, Jámy 7, 592 32 – elektroinstalace a osvětlení
18. TERMONT plus s.r.o. Josef Eichler, Řečice 170, 592 33
– vodoinstalace, topení, plynová přípojka
19. GRANIT Lipnice nad Sázavou 293, 592 33 Dolní Město
– kamenné výrobky – obklady, dlažby, oltář, kašna, kostky
20. IZOLACE Pavel Diviš, Kněžice 30 – ploché střechy
21. GEOSSET spol.s.r.o., Libušínská 183, Žďár nad Sázavou, 591 01
– geometrické práce
22. GREMI Milan Gregor, Jungmannova 1, Žďár nad Sázavou 591 01
– projektová dokumentace, plynové přípojky
23. Ing. Marek Stehlík – GEODEZIE Brno – geometrické práce
24. TECHNOSTAV spol.s.r.o., Soškova 660,
Nové Město na Moravě 592 31 – středotlaká přípojka plynu
25. VODÁRENSKÁ akciová společnost a.s., provoz Nové Město
na Moravě, Kárníkova 1156, 592 31 – vodovodní přípojka
26. Pavel Cvrkal, Nedvědice 14, 592 62 – kamenické práce,
obklady a dlažby
27. Bohuslav Poul, Řečice 145, 592 33 Radešínská Svratka – fasáda
28. ŽĐAS a.s., Strojírenská 675/6, Žďár nad Sázavou 591 01
– ulití zvonů
29. Mgr. Ing. Pavel Kylián, Hořtická 87, Brno 642 00
– usazení a zprovoznění zvonů
30. František Juránek, Zubří 92, Nové Město na Moravě 592 31
– revize elektroinstalace
31. Milan Suchý, Jámy 23, 592 32 – lavice, stolařské prvky
32. Pavel Novotný, Jámy 99, 592 32 – vybavení sakristie
a zpovědní místnost
33. MAPEMI v.o.s. – Martin Vřša, Polnička 146, 591 02
– vstupní dveře a zádveří, osazení dvojskel u vitráží
34. Mitvalský Tomáš, Královopolská 544/54, Brno 616 00
– vitráže oken
35. Tasovský Pavel, E. F. Buriana 925, Náměšť nad Oslavou
– umělecký kovář – monstrance ve vrcholu střechy,
dvouramenný kříž na věži, mariánský reliéf na věži

36. Josef Tulis, Dlouhé 69, 592 55 Bobrová – umělecký kovář
– oltář, ambon, svatostánek, kropenka, upevnění kříže
uvnitř nad oltářem, schránka na ostatky sv. Faustyny
37. Technické služby Nové Město na Moravě, Soškova
– komunikace a asfaltové plochy před kostelem
38. UNIPROJEKT, Studentská 1133, Žďár nad Sázavou 591 01
– projektová dokumentace venkovní komunikace
39. Městský úřad Nové Město na Moravě,
Vratislavovo nám. 103, 592 31 – investor čekárny,
komunikace a chodníků
40. František Šandera, Nová Ves 127, Nové Město na Moravě 592 31
– pokládka dlažeb ze žulových kostek
41. Milivoj Husák, Lelekovice, Ve Dvoře 110, 664 31
– obraz Božího milosrdenství
42. Vladimír Kučera, Hlinky 42, 603 00 Brno
– restaurování korpusu kříže
43. Ing. Alena Soušková – návrh sadbové úpravy kostela Božího
milosrdenství

ŽIVOTOPIS SESTRY FAUSTYNY

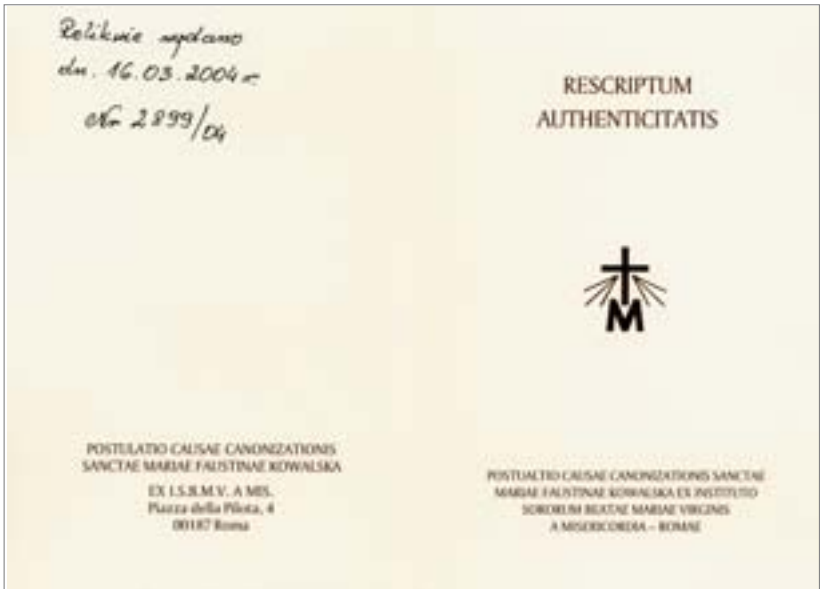
Svatá Marie Faustyna Kowalská se narodila roku 1905 jako třetí z deseti dětí ve zbožné zemědělské rodině v Glogowci v Polsku. Při křtu dostala jméno Helena. Když jí bylo sedm let, poprvé uslyšela hlas povolání k duchovnímu životu. O třináct let později klepala na mnohé klášterní brány, až ji nakonec 1. srpna 1925 přijali do kláštera Kongregace sester Matky Božího Milosrdenství ve Varšavě, kde přijala jméno Marie Faustyna. Po pěti letech noviciátu v Krakově složila věčné sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. Sestra Faustyna byla přirozená, veselá a plnila povinnosti kuchařky, zahradnice a vrátné v řeholních domech v Krakově, Plocku a Vilně. V této době ji Ježíš vyzval, aby si psala deník. Tyto mimořádné zápisky odhalují hloubku a bohatství jejího duchovního života a spojení s Bohem. Dostala velké milosti a mnoho duchovních darů: dary kontemplací, zjevení, vizí, prorocství, skrytých stigmat, čtení v lidských duších a hlubokého poznání tajemství Božího milosrdenství a také neobvyklý dar mystické svatby.

Během svého života nebyla sestra Faustyna známá, neznalo ji ani mnoho sester z kongregace. Jen několik představených a zpovědník věděli o jejích zjeveních a viděních. Duchovně spojena s Kristem zemřela 5. října 1938 na tuberkulózu ve svých 33 letech, po třinácti letech řeholního života.

Faustynino poslání rozšířit poselství Božího milosrdenství začalo 22. února 1931. Kristus se jí zjevil ve vidění a přikázal jí, aby namalovala jeho obraz, kde mu ze srdce vychází červený a světlý paprsek. Na obraze mělo být napsáno: Ježíši, důvěřuji Ti.

Dne 18. dubna 1993 na náměstí sv. Petra v Římě prohlásil Svätý otec Jan Pavel II. sestru Marii Faustynu Kowalskou za blahoslavenou, 30. dubna 2000 byla prohlášena svatou.

(Převzato z časopisu Milujte se!) kontakt: www.milujte.se

Rescript autentičnosti ostatků sv. Faustiny uložených k veřejné účtě v kostele

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ POSTULACJA
SV. SESTRY FAUSTYNY ÚL. SIOSTRY FAUSTYNY 3, 30-420 KRAKÓW

Ctihodný otče, drazí farníci

Kongregace Matky Božího milosrdenství s velkou radostí předává ostatky svaté sestry Faustyny k veřejné účtě ve Vašem farním společenství. Právě k sestře Faustyně řekl Pan Ježíš úžasná slova: *V době Starého zákona jsem posílal svému lidu proroky s výstrahami. Dnes posílám celému lidstvu tebe se svým milosrdenstvím. Nechci zraněné lidstvo trestat, nýbrž toužím je vyléčit přivinutím na své milosrdné Srdce. (Deníček, 1588)*

Během své poslední pouti sv. Otec slavnostně zasvětil celý svět Božímu milosrdenství; při tom řekl: *Činím to s vroucí touhou, aby poselství o milosrdné lásce Boha, které zde bylo oznámeno prostřednictvím svaté sestry Faustyny, proniklo ke všem obyvatelům země a naplnilo jejich srdce nadějí. Kéž se toto poslání šíří z tohoto místa na celou naši milovanou vlast a na celý svět. Kéž se naplňuje zavazující zaslíbení Pána Ježíše, že odtud má vzejít jiskra, která připraví svět na jeho poslední příchod. Je třeba tuto jiskru Boží milosti rozničit. Je třeba předávat světu oheň milosrdenství. V milosrdenství Boha najde svět pokoj a člověk štěstí.*

Touha, aby ve Vaší farnosti ve znamení ostatků byla přítomná svatá sestra Faustyna - sekretářka a apoštolka Pana Ježíše milosrdného - je naplněním těchto slov. *Jsi sekretářkou mého milosrdenství - říkal jí Pán Ježíš - vyvolil jsem tě pro tento úřad v tomto i v budoucím životě, (Deníček 1605) abys duším dávala poznat mé veliké milosrdenství, které k nim mám, a vybízela je k důvěře v propast mého milosrdenství... (Deníček 1567)*

Tím, že jste vzali sv. sestru Faustynu k sobě sdílíte s ní a se svatým Otcem stejnou touhu přijmout poselství milosrdenství a zanést je každému, koho potkáte. Toužíte rozničit oheň milosrdenství ve vašich srdcích, rodinách, ve školách a v zaměstnání, ve společenstvích skrze modlitbu a opravdový křesťanský život. Od této chvíle bude sestra Faustyna přebývat mezi Vámi a bude novou členkou Vaší farnosti.

Ve svém Deníčku č. 281 píše sv. sestra Faustyna o svém poslání v církvi: *Dobře vím, že mé poslání mou smrtí nekončí, ale začíná. Ach, duše pochybující, poodhalím vám roušku nebe, abych vás přesvědčila o Boží dobrotě, abyste už více nezařadovaly nejsladší Ježíšovo Srdce nedůvěrou. Bůh je láska a milosrdenství.*

A na jiném místě: *Na tebe, ubohá země, nezapomenu, i když cílím, že se okamžitě celá ponořím do Boha jako do oceánu štěstí, ale to mi nezabrání vrátit se na zem a dodávat duším odvahu a vybízet je k důvěře v Boží milosrdenství. Samozřejmě, to ponoření v Bohu mi umožní neomezenou činnost. (Deníček 1582)* Přejeme Vám, vážený Otče a i Vám milí farníci, ať skrze přítomnost a přímluvu sv. sestry Faustyny zakoušíte v každé chvíli a v každé životní situaci lásku milosrdného Boha a důvěřujete Mu bezmezně. Kéž Vás sv. sestra Faustyna vede po cestách Božího milosrdenství skrze stále hlubší pronikání do tajemství té největší vlastnosti Boha, ať Vám pomáhá uskutečňovat toto tajemství ve vašem každodenním životě v modlitbě, ve slovech a skutcích.

Ať se ve Vaší farnosti naplňuje příslib Pána Ježíše, který řekl své apoštolce: *Kvůli tobě obdaruji milostmi celé okolí. Kéž milosrdný Pán koná mezi Vámi veliká znamení a dotýká se Vašich srdcí uzdravující mocí své milosrdné lásky.*

S modlitbou u nohou Milosrdného Ježíše
a u ostatků sv. sestry Faustyny

Kraków-Lagiewniki, 2004

S.M. Ignacja Bazan

*Průvodní dopis od sester Kongregace Matky Božího Milosrdenství
k ostatkům sv. Faustyny ze dne 17. dubna 2004*

SEGRETERIA DI STATO

PRIMA SEZIONE - AFFARI GENERALI

15. října 2005

Důstojný pane,

Jeho Svatosti byl doručen dopis s fotografiemi, který jste mu laskavě nechal zaslal.

Svatý otec mě pověřil, abych Vám jeho jménem vyjádřil upřímné poděkování. V modlitbě pro Vás vyprošuje hojnost nebeských darů a rád též uděluje své apoštolské požehnání Vám i všem, kteří jsou svěřeni do Vaší duchovní péče.

S úctou, v Kristu

+ Leonardo SANDRI
substitut

Důstojný Otec
P. Pavel Habrovec
farní správce
č.p.11
592 33 Radelínská Svratka

Požehnání Svatého otce Benedikta XVI. z 15. října 2005

Svátek Božího Milosrdenství

Slavíme první neděli po Velikonocích. Neděli Božího Milosrdenství stanovil papež Jan Pavel II. v den svatořečení polské řeholnice Faustyny Kowalské (30. dubna 2000). Právě sestře Faustyně bylo při zjevení svěřeno poselství o milosrdenství určené celému světu. 5. května 2000 byl pak vydán dekret Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, kterým byla ustanovena 2. neděle velikonoční jako neděle Božího Milosrdenství.

Svátek Božího Milosrdenství však nemá být jen dnem zvláštní oslavy Boha v tomto tajemství, ale také dnem milosti pro všechny lidi a zvláště pro hříšníky. Pán Ježíš totiž obdaril tento svátek velkými přísliby. Největší z nich je spojen se svatým přijímáním přijatým v tento den. Je to příslib „úplného odpuštění vin a trestů“, čili stejné milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. Je to den velké amnestie pro všechny, zvláště pro hříšníky. „*V tento den,*“ řekl Ježíš sv. Faustyně, „*jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; ať se žádá duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat.*“ (Deníček 699).

Přípravou na svátek má být nověna, která spočívá v modlitbě korunky k Božímu Milosrdenství (začíná na Velký pátek, trvá devět dní. „*V té nověně,*“ slíbil Ježíš, „*udělím duším veškeré milosti.*“ (Deníček 786). V den svátku Božího Milosrdenství Ježíš pak chce zahrnout lidi nejen spásonosnými milostmi, ale rovněž časnými dary, a to jedince stejně jako lidská společenství. Všechny, i ty nejvyšší milosti a dobra jsou v tomto dnu dostupny pro každého, kdo o ně prosí s velkou důvěrou. Takovou hojnost milostí a darů Kristus nespojil se žádnou jinou formou pobožnosti.

Ježíš si přeje, aby v tento den byl slavnostně posvěcen obraz Božího Milosrdenství a také veřejně, čili liturgicky uctěn. Mají-li mít věřící užitek z velikých darů, které chce Pán dát každému člověku, je třeba, aby byli v milosti posvěcující (po svátosti smíření), aby neměli zalíbení v žádném hříchu, aby plnili podmíanky úcty k Božímu Milosrdenství (důvěra a činná láska k bližnímu) a přistoupili v ten den k „prameni života“, čili ke sv. přijímání.

Zdroj: www.apha.cz

Plnomocné odpustky

29. června 2002 vydal Svatý stolec dekret, kterým udělil Jan Pavel II. plnomocné odpustky všem, kteří se Slavností Božího Milosrdenství (2. neděle velikonoční) zúčastní v chrámě jakékoliv pobožnosti k Božímu Milosrdenství. V dekretu se mimo jiné praví:

Nejvyšší velekněz vedený horoucí touhou co nejvíce podpořit u křesťanského lidu zbožnou úctu k Božímu Milosrdenství, aby z ní mohli očekávat co nejbohatší duchovní plody, 13. června 2002 na audienci pro odpovědné členy apoštolské penitenciáře stanovil: Udělují se plnomocné odpustky za obvyklých podmínek věřícím, kteří o 2. neděli velikonoční, tedy o neděli Božího Milosrdenství, s duší zcela odvrácenou od jakéhokoliv hříchu, i všedního, zúčastní se pobožnosti ke cti Božího Milosrdenství, nebo alespoň před veřejně vystavenou nebo ve svatostánku uloženou Nejsvětější svátostí oltářní se pomodlí Otče náš, věřím a invokaci: „*Ježíši, důvěřuji Ti!*“ Částečný odpustek se uděluje věřícím, kteří se zkroušeným srdcem pozvednou mysl k milosrdnému Pánu Ježíši a pomodlí se některou ze schválených invokací. Kněží, kteří vykonávají pastorační činnost, především faráři, ať informují co nejvhodnějším způsobem věřící o tomto spásném ustanovení Církve, ať jsou připraveni naslouchat jejich zpovědi a v neděli Božího Milosrdenství po mši svaté nebo po nešporách nebo při zvláštní pobožnosti ke cti Božího Milosrdenství vedou věřící v důstojném obřadu recitování výše uvedených modliteb. V katechezi ať laskavě povzbudí věřící, aby co nejčastěji praktikovali skutky milosrdné lásky a byli příkladem v poslušnosti k Ježíšovým slovům:

„Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7)

Tento dekret má trvalou platnost.

Zdroj: Světlo č. 12 a 15/2007

POUŽITÁ LITERATURA:

Faustyna Kowalská: Deníček, Boží milosrdenství v mé duši
Vydalo Karmelitánské nakl. v Kostelním Vydří v roce 2001

ODKAZY:

Kongregace sester Matky Božího Milosrdenství
Štefánikova 952, 544 01 Dvůr Králové nad Labem
e-mail: kmbm@seznam.cz

kmbm@wo.cz

www.misericordia.faustyna.pl, www.milosierdzie.pl
www.sanktuarium.krakow.pl, www.sisterfaustina.org

VÍCE INFORMACÍ o účtě k Božímu milosrdenství můžete najít v časopise Apoštol Božího milosrdenství, který lze objednat na adrese:

Společnost katolického apoštolátu

Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

www.apostol.cz, e-mail: abm@staraboleslav.com

Kartuziánské vydavatelství v reedici encykliku Jana Pavla II.

O Božím milosrdenství DIVES IN MISERICORDIA

Formát A5, 64 str., cena 48 Kč

Žádejte u svého knihkupce

OBSAH:

Posláním kostela je společenství (<i>Mons. Vojtěch Cikrle</i>)	3
Dějiny vzniku kostela Božího milosrdenství a sv. Faustyny ve Slavkovicích (<i>P. Pavek Habrovec</i>)	6
Exteriér kostela Božího milosrdenství (<i>L. Kolek</i>)	15
Interiér kostela Božího milosrdenství (<i>L. Kolek</i>)	16
Postřehy spolutvůrců kostela	19
Jaké to bylo a jak jsme to prožívali	24
Průběh stavby kostela	27
Barevná fotodokumentace	29
Jmenný seznam těch, kdo se podíleli na stavbě kostela	53
Životopis sestry Faustyny	56
Svátek Božího milosrdenství	59
Plnomocné odpustky	62

Vydal v roce 2008 na památku posvěcení kostela
Jiří Brauner, Kartuziánské nakladatelství,
ve spolupráci s římskokatolickou farností Jámy
K tisku připravil P. Pavel Habrovec
Jazyková korektura Mgr. Jitka Brtníková
Foto:© Archiv farnosti, Jiří Sláma. K. Žáková,
P. Pavel Habrovec, J. Brauner, Felici - Řím
Vydáno v roce 2008 na památku svěcení poutního kostela
Tisk: Novatisk
Náklad: 3000 ks
Doporučená prodejní cena 119 Kč